

gaa sin Vej i Genhold til Lovens Bestemmelser. Med Hensyn til § 51 er der af det ærede Medlemens fremsat Spørgsmaal og Lov, som jeg tilstaar først ere gaaede op for mig under hans Foredrag. Jeg har nemlig forstaaet § 51 saaledes, at den kun angaar de til Søen Tilstøbende, som tillige ere Lodsseiere, og saaledes, at de to King: De hidragpligtige Arealers Besiddere og Lodsseierne i Søen, false sammen. Jeg har ikke tænkt mig, at Andre, der muligen kunde være interesserede i, at Vandstanden i Søen sænkedes til Fordel for en bedre Affioning af deres Jorder eller deslige, men som ikke støde til Søen, have nogen Mel til at fordrø, at Vandstanden i Søen skal sænkes, lige saa lidt som jeg tror, der kan være Tale om at paalægge Nogen Bidrag til Sænkningen, naar de ikke have Grunde, der støde dertil. Det er min Opfattelse af Paragrafen, og jeg tror, at det har været Meningen, og at man ikke har tænkt sig at ville gaa videre. Men er Forholdet dette, forekommer det mig, at Paragrafen giver en ret betryggende Løsning paa Spørgsmaalet, hvorvidt man kan gaa lige overfor Lodstagerne i Søen, idet den giver Udgang til fuldkommen Erstatning, til Fritagelse for Deltagelse i Omkostningerne, naar den Paagjældende ikke har Interesse deri, og fuld Erstatning for den Skade, han muligvis kan lide ved Sænkningen af Søen. Jeg har haft nogen Betænkelighed ved denne Del af Lovforslaget, som jo egentlig ikke ligesom henhører til Vandafledningshemaet, men jeg tilstaar, at den forandrede Redaktion af § 51 forekommer mig at være beroligende i saa Henseende. Jeg ser ikke, at Nogen bliver udsat for synderlig Fare derved, idet der gives Udgang til fuld Erstatning i alle Retninger. Man maa desuden erindre, at man vel tør stole paa en Landvæsenkommissionens Bedømmelse af, hvorvidt Forholdet i det Hele taget er af den Natur, at det er tilraadeligt at fremme Foretagendet eller ikke, hvorved der naturligvis ogsaa maa tages Hensyn til, i hvilken Grad det vil være generende for de enkelte Lodsseiere.

Jeg skal ikke fortabe mig i Betragtninger over, hvad Lovforslaget i dette Thing har tabt ved de Principbestemmelser, som ere forandrede, og som jeg har troet det rigtigt at gaa ind paa. Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, tror ogsaa jeg, at det maa siges at være et betydeligt Fremskridt i denne Del af vor Lovgivning, og jeg har det Haab, at det skalde lykkes at føre det igennem i en begrændset Tid, og at det vil vise sig at have en ikke ringe Indflydelse paa Udvielingen af vort Agerbrug.

Ordføreren (Sørup): De Stridsspørgsmaal, der nu foreligge, forekomme mig ikke at have saa stor Betydning, at der vil være Grund til at fortsætte Forhandlingen længe derom; i alt Fald er jeg for mit Bekommende ikke interesseret

i noget enkelt af de Spørgsmaal, hvorom der ikke er opnaaet Enighed, i den Grad, at Thingets Afgjørelse i den ene eller den anden Retning skalde have nogen Indflydelse paa min Stilling til Lovforslaget i dets Helhed. Særlig gjælder dette om Vædringsforslaget under Nr. 6, der angaar Sagførerne. Jeg tror, det vil være mindre heldigt at vedtage dette Forslag i den Form, hvori, og paa det Sted, hvor det er stillet, og det er Grunden, hvorfor jeg ikke har været med til at stille det. I og for sig vil der ikke være Stort hverken vundet eller tabt ved Afgjørelsen paa dette Punkt, men jeg vil sige, at naar man her vil ubelufte Sagførerne fra Forligsmæglingen ved en Landvæsenkommission, kan det ikke hævdes ud af den almindelige Stilling, Sagførerne have ved Forligslovgivningen. Fordi Sagføreren er udelukket fra den Forligsmægling, der forbereder en Domsfag, — hvor Sagføreren kan komme til at føre Processen — af Frygt for, at han for at faae Leilighed til selv at føre Processen skal modsætte sig Forliget, derfra kan man ikke slutte, at han skal ubelufkes fra en Forligsmægling, som han ingen Interesse har af at hindre, da der ikke bagefter kommer en Sag, som han kan komme til at føre, hvilket er Tilfældet ved Landvæsenkommissioner. I og for sig synes det ogsaa at være lidt underligt at vedtage en Bestemmelse i en Vandafledningslovgivning, der kun er et enkelt af de flere Omraader, som Landvæsenkommissionerne have at gjøre med uden at forandre den almindelige Regel for Landvæsenkommissionerne. I alle andre Sager, som Landvæsenkommissionerne have at afgjøre, kunne jo nu Sagførerne møde under Forligsmæglingen, men i Vandløbsfager kunne de, hvis denne Bestemmelse vedtages, ikke møde. En Bestemmelse herom hører aabenbart ind under Lovens af 30te December 1858 og ikke til en Vandløbslov. Men som sagt stort Tab er der ikke, hvis det skalde blive vedtaget. Jeg anser Vædringsforslaget for at være et Udtryk for den Grad af Elløselighed, man overhovedet nærer her i Thinget for Sagførerne. Jeg har ikke nogen Lov om, at Sagførerne overhovedet ikke kunne regnes til de folketjære Bestillingsmænd, og det skalde ikke undre mig, om Vædringsforslaget blev vedtaget. — Jeg skal kun bekræfte den Fortolkning, som den høitærede Indenrigsminister gav af Udtrykket „boniterede Areal“ i § 19. Det er ganske vist, der kan neppe være Lov om, at der herved kun sigtes til en Værdiansættelse af Jorden. Et større Stykke Jord af en ringere Godhed kan altsaa maa ligges efter denne Bestemmelse med et mindre Stykke Jord af større Godhed. Derimod er der efter Bestemmelsen her ingen Djemmel til at maa ligges to Stykker Jord af samme Godhed, af forskjellig Størrelse. Iøvrigt skal jeg selvfølgelig ikke ved 3die Behandling komme ind paa den almindelige Diskussion om Maaelag,